Клякни при джерелі своєї туги
І пий її, невичерпної, струм,
Впадуть високі, хмаролетні смуги
Минулих днів на твій кленовий сум.
І ти, вповитий тінявою синню,
Тоді покинеш непотрібний гнів
І всю тривогу нерозважних днів
Даси своєму мудрому терпінню.

З минулого усі свої діла,
Хвилини всі, розгублені в тривозі,
Те все, що ти, схотівши, подолав
І те, що ти покинув по дорозі,
Згадаєш ти, збереш усе в одно,
Із дна глибин порушених покличеш,
І кожне слово, сказане давно,
Повернеться, тобі загляне в вічі,

І спогади, розвіяні, мов дим,
До тебе знов із забуття прилинуть,
Отруйний жаль з докором мовчазним,
Брестимуть за тобою безупину;
Пристануть рядом дні твої, бліді,
Мовчанням будуть їх уста затяті,
І перед ними зважиш ти плоди,
Що маєш їх, і що їх міг ти мати:

Тремтіти буде скована душа,
Жорстока буде туга та, нестерпна,
За всім, за чим колись ти вирушав,
По що сягав, та до дна не дочерпав,
За втіх вино, яке ти жадно пив,
І відсував, щоб по нове сягнути,

За сміліcть дум, жадань твоїх і слів,
Безумних мрій, погашених, забутих.

За все, що брав собі ти щедро сам
І прагнув ще, нічим незадовільний,
Ще уст – твоїм пожадливим устам,
Ще простору – твоїм легеням сильним,
Нових тривог, великих хвилювань,
Душі твоїй поривів хуртовинних,
І захватів, і гіркости оман,
Осяяних упоєнням хвилинним...

Схвильований, оглянешся назад,
Де сам себе ти щедро розгубляв так,
І враз думки лякливо затремтять:
Чи ж досить ще залишиться на завтра,
Чи вистане ще міці та жаги
Прийдешнє дочервона розогнити
І бути все поривним і тугим,
Як буйнодухий, невгамовний вітер?

Отак своє проглянеш ти життя
І дні твої на терезах повиснуть:
Повстанеш – сам нещадний свій суддя,
Та приймеш ти з усмішкою свій присуд.
Лиш серце, серце стиснеш ти строгіш –
Хай, досвідом терпінь своїх багате,
Воно вже більш так щедро, як давніш,
Скарбів своїх безтямно не розтратить!